

8 mai – 14 mai

Legământul de la Sinai

Textul de memorat: „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine.” (Exodul 19:4)

Un copilăș care mai avea încă șase frați a suferit un accident și a fost dus la spital. Acasă, rareori avea suficient din toate. Niciodată nu băuse mai mult decât o mică parte dintr-un pahar cu lapte. Dacă era plin, paharul trebuia împărțit între doi frați, iar cel care lua primul din el trebuia să fie atent să nu bea prea mult. După ce băiețelul a fost internat în spital, asistenta i-a adus un pahar mare cu lapte. El s-a uitat cu jind la el pentru o clipă și apoi, având amintirea privațiunilor de acasă, a întrebat: „Cât de mult pot să beau din el?” Asistenta, cu ochii înlăcrimați și cu un nod în gât, i-a zis: „Bea-l tot, fiule, bea-l tot!” - H.M.S. Richards, „Free Grace” în *Voice of Profecy News*, iunie 1950, p. 4.

Asemenea acestui băiețel, a fost privilegiul Israelului antic, cum este și al nostru, să bea cu îndestulare din izvoarele mântuirii. Eliberarea poporului Israel din secolele de sclavie și de apăsare a fost o manifestare uimitoare a harului divin. În același mod, harul divin este implicat și în eliberarea noastră din păcat.

Studiul pe scurt: *Ce imagini folosește Domnul pentru a descrie relația Sa cu Israel? În ce fel istoria exodului și cea de la Sinai se aseamănă cu mântuirea personală? Care a fost rolul Legii în legământul de la Sinai?*

Duminică, 9 mai – Pe aripi de vultur

Ca popor, copiii lui Israel s-au afundat în practicarea păgânismului egiptean timp de multe secole lungi și grele - o experiență care, fără îndoială, le-a întunecat cunoașterea de Dumnezeu, a voinței și a bunătății Sale.

Cum putea Domnul să-i câștige iarăși pentru Sine?

Mai întâi, dovedind autenticitatea dragostei Lui pentru Israel, și a făcut acest lucru prin mărețele Sale acțiuni de eliberare. Apoi, chemând poporul la un răspuns plin de iubire față de propunerea legământului Său. La Sinai, Dumnezeu mai întâi i-a reamintit poporului de faptele Sale pline de milă în favoarea lui.

1. Care sunt cele două ilustrații care descriu modul în care Domnul a adus poporul Israel din Egipt la Sinai? Exodul 19:4; Deuteronomul 32:10-12; Deuteronomul 1:29-31; Osea 11:1

2. Ce aveau să-i învețe aceste două ilustrații pe copiii lui Israel (și pe noi) cu privire la natura atitudinii lui Dumnezeu față de poporul Său?

Ilustrațiile acestea ne arată că Dumnezeu este foarte conștient de neputința noastră. Citește Psalmii 103:13,14. Atât în imaginea vulturului, cât și în cea a părintelui care își poartă copilul simțim preocuparea lui Dumnezeu pentru binele nostru. Prin duioșie, susținere, protecție și încurajare, dorința Lui este să ne aducă la maturitate deplină.

„Vulturul era cunoscut pentru devotamentul neobișnuit față de puii săi. Și el locuia tot pe vârful muntelui. Ca să-și învețe puii să zboare, vulturul îi purta pe spatele lui spre acele înălțimi mărețe care dominau platoul Sinai, apoi îi răsturna în hău. Dacă puiul era încă prea mic și prea derutat ca să zboare, vulturul-tată se repezea sub el, îl pune pe spatele lui și zbura din nou cu el până la cuibul lor de pe piscuri. Iar glasul divin spune că astfel «v-am scos din Egipt, v-am purtat și v-am adus la Mine».” - George A.F. Knight, *Theology of Narration*, p. 128.

3. Compară grija lui Dumnezeu față de noi cu grija noastră unul față de altul. Cum ar trebui să influențeze preocuparea Lui pentru noi preocuparea noastră unii pentru ceilalți?

Ce ilustrații îți vin în minte pentru a descrie interesul neegoist al lui Dumnezeu față de noi? Găsește câteva imagini din experiența ta; inspiră-te și din cultura în care trăiești și împărtășește-le în cadrul grupei.

Luni, 10 mai – Modelul mântuirii

„De aceea, spune copiilor lui Israel: «Eu sunt Domnul. Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă egiptenii în robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți. Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeul vostru și veți cunoaște că Eu, Domnul, Dumnezeul vostru, vă izbăvesc de muncile cu care vă apasă egiptenii»” (Exodul 6:6,7).

4. Ce principii descoperi în versetele de mai sus legate de rolul lui Dumnezeu față de omenire în relația de legământ? Fii atent de câte ori este folosit pronumele personal „Eu” în versetele acestea.

Eliberarea poporului Israel din sclavia egipteană și salvarea lui Noe și a familiei lui de la potop sunt cele două evenimente mântuitoare proeminente din scrierile lui Moise. Ambele ne oferă perspective cu privire la știința mântuirii. Însă în mod special evenimentul exodului este cel care oferă modelul de bază.

Când le spune copiilor lui Israel, prin Moise: „Eu vă voi izbăvi” (Exodul 6:6), Dumnezeu le spune literalmente: „Eu voi acționa ca un izbăvitor-răscumpărător” sau *go'el*.

„Verbul *a izbăvi* din versetul 6 se referă la membrul unei familii care îl cumpără înapoi, sau îl răscumpără, pe un alt membru al familiei, mai ales când acela a ajuns sclav din cauza unei datorii sau este pe punctul de a ajunge sclav. După câte se pare, poporul Israel nu avea pe pământ nicio rudă care să-l poată răscumpăra, dar Dumnezeu era acum ruda lui Israel, familia lui răscumpărătoare.” - Bernard L. Ramm, *His Way Out*, p. 50.

5. Cum înțelegi ideea că Dumnezeu Își „răscumpără”, sau Își cumpără înapoi, din sclavie poporul? Care a fost prețul care a trebuit plătit? Ce ne spune aceasta despre valoarea noastră? Vezi Marcu 10:45; 1 Timotei 2:6; Apocalipsa 5:9

În Exodul 3:8, Dumnezeu spune că El „S-a coborât” pentru a-l izbăvi pe Israel. Acesta este un verb obișnuit atunci când vorbim despre interacțiunea lui Dumnezeu cu omenirea. Dumnezeu este în cer, iar noi suntem pe pământ și doar atunci când Dumnezeu „coboară” pe pământ ne poate răscumpăra. În sensul cel mai adevărat al ideii, doar atunci când Isus a venit pe pământ, a trăit, a suferit, a murit și a înviat pentru noi am putut să fim răscumpărați. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1:14). Acesta este un alt mod de a spune că Dumnezeu *a coborât* pentru a ne salva.

Marti, 11 mai – Legământul de la Sinai

Cartea Exodul atrage atenția cititorului asupra a trei mari evenimente care se ridică asemenea unor munți deasupra celorlalte, de însemnătate mai mică: exodul poporului din Egipt, instituirea legământului și facerea cortului întâlnirii. Stabilirea legământului, așa cum este consemnată în Exodul 19-24, a fost muntele Everest din cadrul celor trei. O scurtă prezentare a structurii pasajului din Exodul 19-24 arată succesiunea și interdependența evenimentelor.

Chiar dacă nu ai timp să cauți versetele de mai jos, concentrează-te asupra succesiunii evenimentelor:

1. Sosirea și așezarea taberei lui Israel la muntele Sinai, după ce Domnul i-a eliberat (Exodul 19:1,2).
2. Dumnezeu îi propune poporului Israel să facă un legământ (Exodul 19:3-6).
3. Răspunsul poporului de acceptare a legământului (Exodul 19:7,8).
4. Pregătirea pentru primirea oficială a legământului (Exodul 20:18-21).

5. Proclamarea Celor Zece Porunci (Exodul 20:1-17).
6. Moise ca mijlocitor al legământului (Exodul 20:18-21).
7. Clarificarea principiilor legământului (Exodul 20:22-23:22)
8. Ratificarea legământului (Exodul 24:1-18).

Legământul acesta joacă un rol esențial în planul de mântuire. Este cel de-al patrulea menționat în Biblie, fiind precedat de legămintele cu Adam, cu Noe și cu Avraam, și prin el Dumnezeu Se descoperă omului mai deplin decât înainte, în special prin instituirea întregului ritual de la sanctuar. Astfel, sanctuarul devine mijlocul prin care Domnul îi arată poporului planul de mântuire pe care acesta trebuie să-l proclame lumii.

Deși îi răscumpărase din robia Egiptului, Domnul dorea ca israeliții să înțeleagă că răscumpărarea avea o însemnătate mult mai mare decât simpla eliberare din robia fizică. El dorea să-i izbăvească din păcat, adică din sclavia supremă, iar acest lucru se putea realiza doar prin sacrificiul lui Mesia, așa cum era el prezentat în tipurile și în simbolurile serviciului de la sanctuar. Prin urmare, nu este de mirare că la scurt timp după ce au fost eliberați din robie și li s-a dat Legea, israeliții au fost instruiți cu privire la instituirea serviciilor de la sanctuar, căci prin ele Dumnezeu le-a descoperit planul de mântuire - care reprezenta adevăratul sens și scop al legământului. Aceasta deoarece legământul nu înseamnă nimic dacă nu include mântuirea pe care Domnul o oferă omenirii căzute în păcat. Așa a fost în Eden și așa a fost și la Sinai.

De ce a fost necesar un legământ între Dumnezeu și poporul Israel? (Vezi Deuteronomul 29:10-13. Observă iarăși aspectul relațional al legământului.)

Miercuri, 12 mai – Dumnezeu și poporul Israel

„Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu. Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel” (Exodul 19:5,6).

În aceste versete, Domnul le propune copiilor lui Israel legământul Său. Deși, într-un anumit sens, Domnul îi chema, chemarea aceasta nu le era impusă automat, fără ca ei să aibă posibilitatea de a alege. Copiii lui Israel trebuiau să coopereze. Chiar și eliberarea din Egipt implicase cooperarea lor: dacă nu ar fi făcut ce le spusese Domnul, și anume să ungă ușorii casei cu sânge, nu ar fi fost eliberați. Era foarte simplu.

Și aici, Domnul nu le spune: „Fie că vreți, fie că nu vreți, voi veți fi ai Mei dintre toate popoarele și o împărăție de preoți.” Nu așa procedează Dumnezeu și nu așa spune textul.

6. Cum înțelegi ce spune Domnul în Exodul 19:5,6 în contextul mântuirii prin credință? Porunca de a-L asculta pe Domnul anulează cumva conceptul de mântuire prin har? Cum te ajută următoarele texte să găsești răspunsul? Romani 3:19-24; 6:1,2; 7:7; Apocalipsa 14:12

„Noi nu ne câștigăm mântuirea prin ascultarea noastră; pentru că mântuirea este darul fără plată al lui Dumnezeu, care poate fi primit prin credință. Dar ascultarea este rodul credinței.” - Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 61.

Gândește-te la ce a fost dispus Domnul să facă pentru copiii lui Israel: nu doar că i-a eliberat în mod miraculos din sclavia egipteană, ci a vrut ca ei să fie ai Lui dintre toate popoarele, o împărăție de preoți. Întrucât relația lor cu El se baza pe salvarea pe care El le-o oferea (atât temporară, din robia egipteană, cât și veșnică), Domnul a căutat să-i ridice la un nivel spiritual, intelectual și moral care i-ar fi făcut să devină minunea lumii antice. Și aceasta cu scopul de a-i folosi în lucrarea de a le vesti neamurilor Evanghelia. Drept răspuns, tot ceea ce israeliții trebuiau să facă era să asculte.

În ce mod ar trebui ca experiența noastră personală cu Domnul să reflecte același principiu pe care îl regăsim în studiul de astăzi?

Joi, 13 mai – Promisiuni, promisiuni... (Exodul 19:8)

La prima vedere, totul pare să fie bine. Domnul Își eliberează poporul, îi oferă făgăduințele legământului, iar copiii lui Israel sunt de acord: vor face *tot* ceea ce Domnul le cere să facă.

Este un „târg” perfect, nu-i așa?

7. Ce perspective ne oferă textele de mai jos cu privire la răspunsul poporului față de legământ? Romani 9:31,32; Romani 10:3; Evrei 4:1,2

Indiferent ce ne cere Domnul să facem, relația noastră cu El trebuie să fie întemeiată pe credință. Credința asigură baza pentru ca faptele să urmeze. Faptele, în sine, nu ne pot face acceptabili în ochii unui Dumnezeu sfânt, oricât de pur motivate, de sincere și de numeroase ar fi ele. Nu a fost posibil în timpurile lui Israel și nu poate fi posibil nici în timpurile noastre.

8. Dacă Biblia subliniază mereu importanța faptelor, de ce totuși ele nu ne pot face să fim bine primiți în ochii lui Dumnezeu? Isaia 53:6; 64:6; Romani 3:23

Din nefericire, evreii au crezut că faptele ascultării erau mijlocul prin care se realiza mântuirea lor, nu rezultatul acesteia. Ei căutau neprihănirea prin ascultarea de Lege, în loc să caute *neprihănirea lui Dumnezeu* care vine prin credință. Legământul de la Sinai, deși a venit cu un set mai detaliat de instrucțiuni și de legi, a fost conceput ca un legământ al harului la fel ca toate celelalte legăminte care l-au precedat. Harul acesta, revărsat fără plată, aduce schimbarea inimii și conduce la ascultare. Bineînțeles, problema nu a fost încercarea israeliților de a asculta, căci legământul cerea ca ei să asculte, ci tipul de „ascultare” pe care l-au oferit, care nu era deloc ascultare, așa cum istoria lor de mai târziu a arătat.

Citește cu atenție Romani 10:3, îndeosebi ultima parte. Ce vrea să spună Pavel aici? Ce se întâmplă cu oamenii care caută să-și realizeze o neprihănire proprie? De ce această încercare duce inevitabil la păcat, la fărădelege și la răzvrătire? Suntem și noi în pericolul de a face acest lucru?

Vineri, 14 mai – Un gând de încheiere

„Spiritul de sclavie se naște din căutarea de a trăi în conformitate cu religia legală prin efortul de a împlini cerințele legii în puterea noastră. Există speranță pentru noi doar atunci când ne așezăm sub legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Avraam, care este legământul harului prin credința în Isus Hristos. Evanghelia care i-a fost predicată lui Avraam și prin care el a avut speranță este aceeași cu cea care ne este predicată nouă astăzi și prin care putem avea speranță. Avraam a privit la Isus, care este și pentru noi Autorul și Desăvârșitorul credinței.” - Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, vol. 6, p. 1077.

Rezumat: Legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Israel la Sinai a fost un legământ al harului. După ce le-a dat nenumărate dovezi ale dragostei și ale grijii Sale pline de har prin eliberarea extraordinară din robia egipteană, Dumnezeu i-a invitat pe copiii lui Israel să intre într-un legământ cu El care avea să le păstreze și să le susțină libertățile. Deși au răspuns în mod pozitiv, israeliților le-a lipsit credința adevărată motivată de dragoste. Noi nu trebuie să repetăm eșecul poporului Israel și să ignorăm uimitorul har care le-a fost acordat păcătoșilor.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Matei 3-9

1. Ce făceau Zebedei și fiii lui când i-a văzut Domnul Isus?
2. Completează textul: „Când vă rugați, să nu fiți ca
3. Completează textul: „Căci El îi învăța ca unul care
4. Completează textul: „Isus străbătea toate cetățile și satele

Evanghelizare, Secțiunea 13, subcapitolul „Experiența și metodele lui Ellen White în lucrarea personală”

5. Unde anume s-a dus Ellen White, ca răspuns la o invitație stăruitoare?